

פרשת נצבים

**והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי
בשרירות לבי אלך למען ספות הרוה את הצמאה (כט, יט)**

'למען ספות הרוה' לפי שאוסיף לו פורענות על מה שעשה עד הנה בשוגג, והייתי מעביר עליהם וגורם עתה שאצרפם עם המזיד ואפרע ממנו הכל, וכן תירגם אונקלוס בדיל לאוספא ליה חטאי שלותא על זדנותא, שאוסיף לו אני השגגות על הזדונות. (רש"י).

ולכאורה מדוע ייענש על השוגג, אחר ששוגג הוא בדבר, ונראה, דהנה איתא בגמ' (חולין ה, א) 'השב מידיעתו מביא קרבן על שגגתו, אינו שב מידיעתו אינו מביא קרבן על שגגתו', ופירש"י 'אילו היה יודע מתחילה, נמי' היה אוכלו ואין שב מידיעתו'.

אף כאן ההולך בשרירות ליבו ועבר אף במזיד, א"כ אינו יכול להביא קרבן על שגגתו כיון דאינו שב מידיעתו, אף אם היה מזיד בדבר היה עושהו, ולכן נפרעין ממנו אף על שגגתו כיון דאינו בר כפרה על כך.

מקור: זבחי צדק